

Тѣ намѣрили, че вѣзваніе-то на слънце-то въ равноденствие-то, като правяло деня и нощъ-та еднакво дългы, вынаги прѣдвозвѣщавало идваніе-то на пролѣтъ-та. За това да са опрѣдѣли равноденственна-та точка между неподвижны-тѣ звѣзды, и да са забѣлѣжи мѣсто-то на нѣкоя свѣтлива звѣзда, на коя-то появленіе-то сутрина рано въ зора да възвѣщава приближеніе-то на слънце-то къмъ екуатора, было още въ дълбока дрѣвность извършено съ всички възможна точность. Като избрали веднажъ тѣзи точка, мыслили, че тя вече на вѣкы ще си остане на мѣсто-то.

Слънчова пѣтъ мѣжду неподвижны-тѣ звѣзды былъ успѣшно наблюдаванъ, и виждало са, че той оставалъ съвършено неизмѣненъ; за това и точки-тѣ, въ кои-то той са прѣсича съ екуатора, за много врѣме са сматрали като постоянны и неподвижны. И дѣйствително, дѣлы столѣтія трѣбало да са изминатъ, до като нѣкоя промѣна стане чувствителна за невооруженно-то око и за грубы-тѣ оръдія, кои-то му помагали. Но най-послѣ наставка врѣме, кога-то свѣтлива-та звѣзда, коя-то съ своя-та утренняя зоря прѣдвозвѣщавала идваніе-то на пролѣтъ-та въ теченіе на повече отъ 500 години, изведнажъ е изчезнала. Тя измѣнила свое-то назначеніе: настанала пролѣтъ-та, дървета-та напъшили, цвѣтъя-та цвѣтнали, а звѣзда-та, коя-то едно врѣме была прѣдвѣстница на всичко това, още са не показвала, и не са виждали вече нейны-тѣ зари, кои-то были толкосъ драгы на много поколѣнія. Бѣловласый патриархъ припомня наблюденія-та на миналы-тѣ столѣтія и намѣрва, че всѣка послѣдующа пролѣтъ наставала по-скоро и по-скоро слѣдъ изгрѣваніе-то на стражарка-та звѣзда. Всѣка година врѣме-то, кое-то са изминувало отъ първо-то появленіе на звѣзда-та сутрина рано въ зора до изравняваніе-то на деня съ нощъ-та, ставало по-малко и по-малко, до като най-послѣ наставало равноденствіе, а звѣзда-та оставала невидима, и е излѣзла само тогасъ отъ слънчово-то сіяніе, кога-то равноденствіе-то са вече минало.

Тѣзи фактове продължително и дълбоко са обекждали и сравнявали. Най-послѣ истина-та възсіяла: умъ-тъ открылъ, че **слънчова пѣтъ между неподвижны-тѣ звѣзды дѣйствително са измѣнява**, и че точка-та на прѣсичаніе-то му съ екуатора, като оставяла звѣзды-тѣ отъ подыра си, полегка са движала назадъ къмъ Западъ. Сждо таквози движеніе, кое-то става несравнено по-бързо, было забѣлѣжено и въ прѣмѣстяніе-то на лунния възелъ, и въ бързо-то движеніе на точки-тѣ, въ кои-то лунния пѣтъ прѣсичалъ екуатора. Отстѣпнательно-то движеніе на равноденственны-тѣ точки было причина, дѣто слънце-то ги достигвало по-рано, отъ колко-то ако да бѣхъ тѣ оставали неподвижны, и отъ тука произлѣзвало **прѣдваряніе-то на равноденствія-та**.

Това открытіе, справедливо може да са постави въ реда на най-важны-тѣ открытія на дрѣвность-та. Негово-то обясненіе стояло неизмѣримо високо надъ чловѣчески-тѣ усилія въ ранни-тѣ вѣкове; но открываніе-то на таквози явленіе, забѣлѣжваніе-то на таквози медленно и незабѣлѣжително движеніе, дава и ясно понятіе за внимателность-та на наблюденія-та, достойна за най-голѣмо чуденіе. По-послѣ ще видимъ, че чловѣческыя умъ достигналъ пълно-то познаніе на причины-тѣ, кои-то произвождали отстѣпнательно-то движеніе на равноденственны-тѣ точки между